

гърбътъ ни да се яватъ въ най-слабото мѣсто — Владая, оставихъ ни и се върнахъ да пощуватъ пакъ въ Брѣзникъ.

Отъ горѣизложеното се вижда, че отстѣпленieto ни отъ боя подъ Брѣзникъ никакъ не бѣ въ „панически страхъ“, както се изразява ротмистръ Бендеревъ въ описанието на това дѣло. Дѣйствително, Брѣзничкия отрядъ отстѣпи въ усиленъ маршъ, като изминъ 80 км. въ 30 часа врѣме прѣзъ Радомиръ за Самоковъ. Причината на това не е ни въ „паническия страхъ“, приписванъ отъ р. Б., ни „въ необяснимостъта на тази операция“, споредъ К. И. въ „Военно-истор. очерки по Сър.-Бѣлг. война“, а другадѣ: численностьта на дружинитѣ, вслѣдствие на боя при Колосница (1-а др.) и усиленитѣ маршове на двѣтѣ (1-а и 2-а дружини) до боя въ Брѣзникъ, бѣ доста малка — 550 човѣка въ двѣтѣ заедно. Обаче, подиръ този бой численностьта бѣ още повече намалена: 1-а др. имаше на лице 154 човѣка и 2-а — 250; като се вземе въ внимание, че убититѣ и раненитѣ въ боеветѣ възлизатъ въ 1-а др. на 170 човѣка и въ 2-а — 100, плѣнени 65, всичко — 335, излизатъ изгубени 895 човѣка, които, съ малко изключение, бѣхъ отстѣпили къмъ Самоковъ. Отъ изложеното се вижда, че нито третата частъ отъ състава на двѣтѣ Струмски дружини нѣмаше на лице. При все това, справедливостъта ми налага да кажъ, че началника на отряда — капитанъ Кисовъ, настояваше до отстѣпимъ за София, но дружиннитѣ командири и всичкитѣ офицери настояхъ да се отстѣпи къмъ Самоковъ, като мотивирахъ прѣдложението си съ това, че ще произведемъ лошо впечатление въ столицата съ такъвъ разнебитенъ отрядъ; а ако